

In קיצור שולחן ערוך, רב שלמה גאנצפריד, ספר אפריון, פרשת שמיני [as I mentioned in previous sessions, it's a very slim ספר, worth its weight in gold], brings down a beautiful and well-known גמרא in ע"ב ע"ב מסכת מגילה דף י"ב ע"ב. He quotes a ברייתא that explains the phrase וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, comparing it to the שמחה that הוא הקדוש ברוך הוא had when He created וארץ שמים. Just as there was שמחה at the beginning of creation, so too there was שמחה on the eighth day, when the משכן was inaugurated.

It connects this idea to בראשית, where it says: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. The question arises: how do these two events compare? We do know that the מקדש is considered מעט עולם בריאת עולם, a microcosm of creation. However, the מדרש he brings adds an even deeper and more meaningful perspective.

The פסוק states: וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹקִים מִתְהַלֵּךְ בִּגְגֹן. This indicates that the original מחשבה of the הקדוש ברוך הוא was for His שכינה to dwell permanently in this world, among the תחתונים. However, once אדם הראשון was חוטא, the שכינה was נסתלק to the first רקיע, moving one level above this world.

Then קין sinned, and the שכינה ascended to the second רקיע. Because of the דור אנוש, it moved to the third רקיע. The דור המבול caused it to rise to the fourth רקיע, the דור הפלגה pushed it to the fifth, דוד led to its ascent to the sixth, and finally, in מצרים, the שכינה was נסתלק to the seventh and highest רקיע.

However, אברהם, יצחק, יעקב, לוי, קהת, ארץ: ארץ sent seven צדיקים to bring the שכינה back down to ארץ: ארץ, עמרם, and משה. When the משכן was completed, the שכינה finally returned to this world, fulfilling the הקדוש ברוך הוא - אָהָה לְמוֹשֶׁב לוֹ (תהילים קל"ב:י"ג): פסוק the הקדוש ברוך הוא's ultimate desire. This is expressed in the פסוק: וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם (שמות כ"ה:ח'). This teaches us that the שכינה had a deep תשוקה to return to this עולם. Therefore, the שמחה that הוא הקדוש ברוך הוא had on the day of בריאת שמים וארץ was the same שמחה as on the day the משכן was inaugurated, because that day allowed the שכינה to return to the תחתונים.

Whenever we fulfill וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם, whenever we establish a בית נאמן בישראל, we are building a miniature מקדש. In the זכות of building a new בישראל - בית נאמן בישראל - through every חתונה, and especially, בעזרת דורות - דורות, איניקלעך and קינדערלעך, and for all future דורות, through the חתונות in our own משפחה, with our חתונות, we contribute to bringing the שכינה back into this עולם. In doing so, we fulfill the הקדוש ברוך הוא's deepest רצון of וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם. Good Shabbos!

